

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

9. mai 2024 – Kristi himmelfartsdag

Prekentekest: Lukas 24,46-53

Lesetekst I: Daniel 7,13-14

Lesetekst II: Romerne 10,6-10

Løft blikket – Se frem

Kristi himmelfartsdag er en dag hvor vi får løfte blikket. Prekentekesten består av de siste versene i Lukasevangeliet. Jeg ville nok tatt meg den friheten å inkludere vers 45 i lesingen: «Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå skriftene». Disiplene får her en bibeltime som jeg gjerne skulle fått med meg. Påskens dramatiske begivenheter kan ikke ha vært lett å forstå. Men så åpner Jesus opp skriftene og viser dem hvorfor han måtte lide, dø og stå opp igjen – og hvilken betydning dette har for dem – og for alle folkeslag.

Så tar han de med opp på Oljeberget, det stedet som mer enn noe annet sted, er ladet med Messiasforventninger. Der blir han tatt opp til himmelen. De står der med løftet blikk og ser ham forsvinne.

Løft blikket

Et naturlig motiv å løfte frem denne dagen er nettopp det løftede blikket, disiplene som står «himmelvendt» og ser opp. Dette er et motiv som går igjen mange steder også i Det gamle testamentet. Vi mennesker oppfordres til å løfte blikket i anerkjennelse av Guds storhet og makt i skaperverket (Job 35,5; Jes 40,26) og vi kalles til å løfte blikket i forventning til Messias som skal komme for å frelse sitt folk og velsigne for alle folkeslag (Jes 2 og Daniel 7).

Da disiplene stod på Oljeberget med løftet blikk mot Jesus som ble tatt opp i himmelen – må vel også tankene ha gått til langfredag – da deres blikk var løftet mot korset, mot deres mester og venn, som led og døde. Allerede da var det de som så ham som den han var. Offiseren som så ham, sa: «Sannelig, han var Guds sønn.» (Matt 28,54). Kanskje trengte disiplene Jesus sin bibeltime for å forstå – men når de nå stod der på Oljeberget med løftet blikk – så de sammenhengen. Jesus som den lovede Messias, ridende på et esel over Oljeberget. Jesus som Guds lam, som bærer verdens synd på korset. Den oppstandne Menneskesønnen på himmelens skyer som skal komme igjen. Gud hadde kommet nær, hadde gjestet sitt folk – og de hadde sett ham med sine egne øyne. Nå stod de der med løftet blikk.

Se frem

Men hvor går veien så? Leser vi Lukas sin andre beretning om denne hendelsen i Apostlenes gjerninger, ser vi at de ikke ble stående der lenge. To menn med hvite klær viser seg og sier: «Galileere, hvorfor står dere og ser mot himmelen?» (Apg 1,11). Det er ikke der det skjer. De skal nå senke blikket – og se frem, mot den oppgaven som venter.

Her får vi en nyttig påminner i forhold til vår egen forventning om Jesu gjenkomst. Like før Jesus blir tatt opp til himmelen spør disiplene ham: «Herre, er tiden nå kommet da du vil gjenreise riket for Israel?» Svaret de får er: «Det er ikke dere gitt å kjenne tider og stunder som Far har fastlagt av sin egen makt. Men dere skal få kraft når Den hellige ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og helt til jordens ender.» (Apg 1,6-8).

Disiplenes fokus skal ikke være på «tider og stunder». Ja, de skal leve i forventning om Jesu gjenkomst, men deres fokus skal være på den oppgaven de nå har fått. De skal få «kraft» og de skal være «vitner». De to ordene går igjen, både i Lukas 24 og Apg 1. Og de er viktige påminnere også til oss. Vårt kall er å leve i Den hellige ånds kraft og vitne om Jesus Messias så «omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag.» (Luk 24,47).

For jøde først og så greker

Jesu siste løfte til disiplene peker frem mot pinsedagen og mot den misjonsbevegelsen som skal begynne i Jerusalem og nå til jordens ender, til alle folkeslag. Den bevegelsen som vi også får være en del av.

Her gir preteksten oss en nyttig påminner om fokuset i dette misjonsoppdraget. Lukas avslutter sitt evangelium med ordene: «Så vendte de tilbake til Jerusalem i stor glede. Siden var de stadig i tempelet og lovpriste Gud.» Misjonsutgangspunkt og kraftsenter er i «Guds hus». Tempelet ble for disiplene det naturlige stedet for fellesskap og tilbedelse – både fordi det var et samlingspunkt for Guds folk fra alle verdenshjørner, men også fordi det for dem pekte mot den sannheten de var vitner om – at Gud hadde tatt bolig iblant dem. De skulle få oppleve oppfyllelsen av Jesaias profeti (Jes 2,2-5): «Herrens tempelberg skal stå urokkelig som det høyeste av fjellene og rage over høydene. Dit skal alle folkeslag strømme. Mange folk skal dra av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens fjell, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier og vi kan ferdes på hans stier. For lov skal gå ut fra Sion, Herrens ord fra Jerusalem.»

Vårt kall til misjon begynner også i Guds hus – og iblant Guds folk, Israel. Derfor kan denne dagen også være en anledning for å løfte frem vårt kall til å vitne til det jødiske folk – og lære av jesustroende jøder og deres vitnesbyrd om Jesus til verden i dag. Sammen med dem kan vi løfte vårt blikk mot Jesus Messias – og se frem mot det han vil gjøre i vår verden, i vår tid, helt til den dagen han kommer igjen.

Knut Helge Høyland

Pastor, Grimstad Frikirke

knut.hoyland@frikirken.no

